

İslam bahçeleri Akif Emre'ye duada...

Mine Alpay Gün

27 Mayıs 2017

<http://www.haberiyat.com/akif-emrenin-ardindan/islam-bahceleri-akif-emreye-duada>

Ölümün bir son olmadığını bir kez daha anladık.

Hatta yaşanacak daha çok yıllar var der gibiydi onun vefatı.

Ardından yazılanlar, onun vefatının her birimizde bıraktığı burukluk, peşimizde bırakacağımız izler, ölümden sonra yaşamın sadece ötede değil dünyada da varsıllığını uzun süre sürdürceğinin kanıtı.

Ölümü öyle günlere denk geldi ki, artık değerlerin değersizleştiği, insanların birbirini arenadaki gladyatörler gibi lime lime ettiği, canlı canlı parçaladığı bir dünyada.

Pragmatizmin prangalarının bilekleri, yürekleri kan içinde bıraktığı sunaklarda.

Uçaklarda gezen, yerlere inemeyen, insan safarisi düzenleyip vahşi hayvanlara saldırır gibi insanları yamyamca yiyen zevatların, ellerinde silah tündükleri ekranlara.

Dalıp gitmişken umutsuzca.

Ölümü ile sanki herkes biraz silkindi, ürperdi, kendine gelir gibi oldu. Sanki Akif Bey, son kalan iyimizmiş, yitirince telaşlandık,

Değerlerinden sapanlarda da, “Bakın bizde de iyiler var” yarışına girildi. Ya da yanılırim, birkaç gün sonra bıraktıkları canlı canlı parçaladıkları et dağıtımını sürdürürler belki de. Aslında elimizde kocaman bir defter, omuzlarımızdakilerden önce hayatımızı yazmaktayız.

Öyle başkalarının kelimeleri, kalemi ile de değil.

Kendi romanımızı; yaşam biçimimizle kovalamaktayız.

Akif Emre ölme yine farkına varacaklar mıydı acaba, çürümenin.

Hani neredeyse, kabri başında yarım kalan yazılarını yazdırsa diye bir özlem bile oluştu.

Oysa tarih boyunca hiç sevilmemişti mazlumlar.

Kayırmacının, kavurmacının, palavracının, baklavacının, birikimcinin el üstünde tutulduğu bir çanak yalayıcı dünyaya tükürüp de.

Ahlak, erdem, onur artık sırlı çiniler ya da elyazması kutsal kitaplar kadar nadir bulunurken.

Çıkar iskeleleri hıncahınç yolcularına yer açmaya uğraşırken böyle.

“Çürüme de umut da hep olacak” deyip, acısını, derdini, huzursuzluğunu haykırıp, umudu bırakıp gitti.

“İşittiklerimizden dolayı, bildiklerimizden dolayı acı çekmeye başlıyoruz. Birebir şahit olmasak bile...”

Bu denli yozlaşma, çürümeye mahkûm olmak duygusu bizatihi insanın içini kemiren bir şey. Sadece insan teki olarak her birimiz değil toplum da içten içe çürüyor.

Bunca karamsarlık kuşatmasına maruz kalmamızın asıl nedeni de birilerinin bunları hiç düşünmüyor olması, tam anlamıyla şenlikli bir zafer havasını yaşıyor olmaları. Çürürken bile zafer takı kurduğunu düşündüren bir muhayyile hâkim.

Evet, hiç bu kadar sahtelikler, ikiyüzlülüklerle kuşatılmamıştık.

Yazının da bir kaderi var.

Çürümeyen, umudu, yaşamayı, yaşamının anlamını yitirmeyen, dokunduklarından, seslendiklerinden ötürü bereketi beraberinde getiren inanmış yürekler var olduğunu bilmek umudun kendisidir.

Akif Bey için yapayalnızdı dediler, ardından yazanlar.

Hiç sanmıyorum.

Endülüs, gelincik tarlaları, Moro mücahitleri, Afgan dağları, Bahattin Yıldız, Bosna, Mimar Sinan, Balkanlar ve İslam şehirlerinin, bahçelerinin her an duası üzerinde olacak ve sonsuza değin yalnız kalmayacak Akif Emre.